

UPRAVNO SODIŠČE
REPUBLIKE SLOVENIJE

Evidenčna številka: UL0005058

Datum odločbe: 21.04.2011

Področje: PRAVO VIZUMOV, AZILA IN PRISELJEVANJA

Institut: mednarodna zaščita - odsotnost na osebem razgovoru - domneva o umiku prošnje - ustavitev postopka - neposredni učinek prava EU

Zveza: ZMZ člen 50, 50/2, 50/2-1, 50/3.

- Listina EU o temeljnih pravicah člen 18, 47.
- Direktiva Sveta 2005/85/ES z dne 1. decembra 2005 o minimalnih   standardih glede postopkov za priznanje ali odvzem statusa   begunca v državah članicah člen 20, 20/1-a, 32, 32/5, 32/6.

Jedro

Izpodbijani sklep o ustavitvi postopka ni v funkciji zagotavljanja dostopa stranke do azilnega postopka in varstva načela prepovedi nevračanja, če organ takoj in avtomatično, čim se tožnik ni pojavil na osebem razgovoru, čeprav je bil pravilno vabljen in obveščen o posledicah, če ne pride, izdal sklep o ustavitvi postopka, ne da bi pred tem v razumnih mejah znotraj dejavnosti Azilnega doma preveril, zakaj tožnika ni bilo na osebem razgovoru.

V primeru, če nacionalna pravna norma ni v skladu s pravom EU, sodišče ne prekine postopka zaradi presoje ustavnosti sporne zakonske določbe, ampak sporno zakonsko določbo ignorira in neposredno uporabi jasno in brezpogojno določbo z neposrednim učinkom iz sekundarnega prava EU. Obveznost ignorirati nacionalno normo v takih primerih velja tudi za upravne organe.

Izrek

Tožbi se ugodi in se izpodbijani sklep tožene stranke št. 2142-180/2010/27 (1232-10) z dne 7. 4. 2011 odpravi in se zadeva vrne toženi stranki v ponoven postopek.

Obrazložitev

Tožena stranka je na podlagi 33. člena v povezavi s tretjo točko 3. člena ter prvo alineo 2. odstavka 50. člena Zakona o mednarodni zaščiti (ZMZ) odločila, da se postopek za priznanje mednarodne zaščite prosilca, ki trdi, da je A.A., roj. dne .... 1. 1993, državljani Eritreje, ustavi in da mora oseba zapustiti Republiko Slovenijo nemudoma po dokončnosti tega sklepa. V obrazložitvi sklepa tožena stranka navaja, da je prosilec dne 17. 8. 2010 vložil prošnjo za priznanje mednarodne zaščite v Republiki Sloveniji. Prosilcu je bil določen kraj

začasnega bivanja v Azilnem domu v Ljubljani, Cesta v Gorice 15. Organ se sklicuje na prvo alineo 2. odstavka 50. člena ZMZ. Iz spisovne dokumentacije je razvidno, da je bil prosilec z vabilom št. 2142-180/2010/25 (1232-10) z dne 18. 3. 2011 vabljen na osebni razgovor, ki naj bi potekal dne 7. 4. 2011 ob 9.00 uri v Azilnem domu v Ljubljani. Vabilo na osebni razgovor s prevodom v angleški jezik, za katerega je prosilec v svoji prošnji za mednarodno zaščito z dne 17. 8. 2010 pod točko 12 navedel, da je njegov materni jezik, je bilo prosilcu vročeno dne 18. 3. 2011, kar je razvidno iz vročilnice, ki se nahaja med spisovno dokumentacijo. Dne 7. 4. 2011 se na osebnem razgovoru prosilec ob 9.00 uri, kljub pravilno vročenemu vabilu, na osebni razgovor ni prijavil, svoje odsotnosti tudi ni predhodno opravičil. Ministrstvo je zato na podlagi prve alinee 2. odstavka 50. člena ZMZ postopek za priznanje mednarodne zaščite ustavilo in na podlagi 3. odstavka 50. člena istega zakona tudi odločilo, kot je razvidno iz 2. točke tega sklepa.

V tožbi zoper 1. točko izreka (s subsidiarnim predlogom za presojo ustavnosti prve alinee člena 50/2 ZMZ) tožnik navaja, da je prva točka izreka v skladu z besedilom 1. alinee 2. odstavka 50. člena ZMZ, vendar ne tudi s smislom določb člena 50/2 ZMZ, če bi jih upoštevali kot celoto. Prva alineja tega odstavka sama po sebi (vzeta izolirano) res dopušča izdajo sklepa o ustavitvi postopka še isti dan, ko se prosilec ni udeležil osebnega razgovora, kakor se je v tem primeru tudi zgodilo, saj mu je bil sklep o ustavitvi postopka izdan že nekaj ur za tem, mu vročen v Azilnem domu (kjer je bil ves ta čas, pomotoma misleč, da ima osebni razgovor šele naslednji dan), nakar so ga takoj odpeljali v CT Postojna. Če se ne bi bila zgodila ta zadnja huda kršitev zakonitosti (takojšnja izvršitev sklepa, preden je imel prosilec sploh možnost uporabiti zoper ta sklep razpoložljiva pravna sredstva), bi prosilec lahko vložil zahtevo za vrnitev v prejšnje stanje, s katero bi naknadno opravičil svoj nenamerni izostanek, in bi bilo z izvršitvijo sklepa seveda treba počakati do odločitve o tem pravnem sredstvu. Primer torej nazorno kaže, do kakšnih zlorab lahko pripelje togo in nestrokovno „upoštevanje“ preveč togih zakonskih določb, v tem primeru prve alinee člena 50/2 ZMZ, če jo upravni organ razume in uporablja po črki, ne pa po smislu 2. odstavka 50. člena ZMZ kot celoto. Po vseh drugih alineah je namreč izdaja sklepa o ustavitvi postopka možna bodisi šele po treh dneh (po samovoljni zapustitvi azilnega doma ali drugega naslova bivališča – primerna iz tretje in četrte alinee) bodisi šele po ponovnem poskusu vročila vabila, ki prvič ni moglo biti vročeno po krivdi prosilca samega, ki ni sporočil spremembe svojega naslova (primer iz druge alinee). Tu pa je prosilec celo čakal v azilnem domu, da bi se naslednji dan udeležil osebnega razgovora (pomotoma misleč, da je 7. april šele naslednji dan) in toženi stranki ne bi bilo treba storiti drugega, kot na recepciji (deset metrov od sobe za zaslišanje) preveriti, ali je prosilec v azilnem domu, ga poklicati in vprašati, ali se osebnega razgovora namerava udeležiti ali ne. Tako ravnanje pa bi bilo možno šteti že za zlorabo postopka oziroma za njegovo nekorektno vodenje. Če bo sodišče ugotovilo, da bi bilo sporno zakonsko določbo (upoštevajoč smisel člena 50/2 ZMZ kot celote) res treba uporabljati tako, kot je bilo zgoraj prikazano, potem je bila uporaba te zakonske določbe v tem primeru nepravilna in je izpodbijani sklep zato treba odpraviti. Če bo sodišče, nasprotno, mnenja, da je bila uporaba te določbe v tem primeru zakonita, v skladu z zakonom, pa se s to tožbo predlaga sprožitev postopka za presojo ustavnosti tako razumljene prve alinee člena 50/2 ZMZ.

V tožbi zoper 2. točko izreka (s predlogom za presojo ustavnosti 2. stavka člena 50/3) pa navaja, da je druga točka izreka sicer v skladu s črko 2. stavka člena 50/3 ZMZ, vendar pa v očitnem nasprotju z načelnimi stališči v odločbi Ustavnega sodišča št. Up-456/10-22 oziroma U-I-89/10-16 z dne 24. 2. 2011. Ta se sicer izrecno nanašajo na analogne določbe v drugem zakonu in primarno v kontekstu kaznovanja za prekršek nezakonitega bivanja v državi, vendar je Ustavno sodišče v obrazložitvi ter odločbe že zavzelo zelo jasna stališča. Pri tem je treba upoštevati, da mora imeti oseba (nekdanji prosilec za mednarodno zaščito) v vsakem primeru na razpolago določen rok za prostovoljno izpolnitev obveznosti zapustitve države. Šele po preteku tega roka odločba postane izvršljiva v pravem pomenu besede in je kot taka lahko podloga za sprožitev postopka prisilne odstranitve tujca. Tako rok v tem primeru ni bil določen, ker ZMZ tega nikjer ne izrecno, ne implicitno ne zahteva – in določen ni bil tudi potem, ko je bil tožnik 7. 4. 2011 že prepeljan v CT Postojna, kjer mu je bil istega dne izdan sklep o nastanitvi v Center za tujce kot tujcu v postopku odstranitve iz države, zaradi nezakonitega prebivanja v Republiki Sloveniji. Pri tem naj bo opozorjeno tudi na nekoliko nejasno formulacijo (morda celo lapsus?) v 13. točki omenjene odločbe US, kot da bi bilo v 1. odstavku 76. člena

ZMZ določeno, da mora oseba zapustiti državo „nemudoma oziroma v določenem roku po izvršljivosti odločbe“, čeprav je v resnici podobna določba le v 47. členu ZMZ med tem ko sta analogni, tu izpodbijani določbi ZMZ ne le premalo jasni (kot določbe 47. člena ZTuj), ampak v povsem očitnem nasprotju z zahtevami iz omenjene odločbe Ustavnega sodišča. Predlaga, da sodišče postopek prekine in sproži postopek za oceno ustavnosti navedenih določb ZMZ pred Ustavnim sodiščem.

V odgovoru na tožbo tožena stranka pravi, da zakonska določba nikjer ne določa, da bi moral pristojni organ, ki vodi postopek za priznanje mednarodne zaščite z izdajo sklepa o ustavitvi postopka zaradi neudeležbe prosilca (tožnika) kakorkoli čakati. Po mnenju tožene stranke je edino pravilno in zakonito takšen akt izdati čim hitreje. Nadalje tožena stranka svoj odgovor na tožbo dopolnjuje s tem, da je bil tožnik, ki je glede na podatke, ki jih je sam navedel, polnoletna oseba, opravilno sposobna, z vabilom, ki je bilo prevedeno tudi v angleški jezik. Vabilo na osebni razgovor je tožnik prejel dne 18. 3. 2011, osebni razgovor pa naj bi se opravil dne 7. 4. 2011 ob 9.00 uri v prostorih Azilnega doma. Tožnik je vabilo na osebni razgovor osebno prejel 19 dni pred razpisanim datumom za razgovor. V vabilu je bil prosilec pravilno opozorjen na posledice, v kolikor se na vabilo ne bo odzval. S pravicami in dolžnostmi je bil tožnik seznanjen večkrat, in sicer z brošuro, ki jo je prejel dne 16. 8. 2010, torej pred samo vložitvijo prošnje za mednarodno zaščito in za katero je ob sami vložitvi prošnje za mednarodno zaščito na vprašanje uradne osebe odgovoril, da jo je razumel, nadalje preko seznanitve s strani predstavnice PIC (Pravno informacijskih center nevladnih organizacij) dne 17. 8. 2010, ki je kot pogodbeni stranka Ministrstva za notranje zadeve Republike Slovenije zadolžena za seznanjanje prosilcev za mednarodno zaščito z njihovimi pravicami in dolžnostmi; obveščen pa je bil tudi dne 18. 3. 2011 v samem vabilu na osebni razgovor. Popolnoma nesprejemljivo je, da ne bi vedel, kateri dan je in kdaj se mora zglasiti na osebni razgovor. Osebni razgovor je po mnenju tožene stranke za tožnika eno najpomembnejših dejanj v postopku in zato za tožnika tudi edina in najpomembnejša skrb, da se ga udeleži. Navedbe tožnika, da bi morala tožena stranka preveriti njegovo bivanje v Azilnem domu in ga pozvati, da se zjasni, ali se namerava udeležiti osebnega razgovora ali ne, pa so po mnenju tožene stranke popolnoma neutemeljene in neresne. Pri tem tožena stranka citira sodbo Vrhovnega sodišča Republike Slovenije št. I Up 403/2005-3 z dne 6. 4. 2005, kjer je navedeno sodišče zapisalo: „Glede na navedeno, kar izhaja tudi iz podatkov in listin v upravnih spisih, toženi stranki ni mogoče očitati neskrbnosti v obravnavani zadevi in kršitve temeljnega načela ZUP po 7. členu tega zakona, saj je predhodno storila vse, da bi bil tožnik navzoč na zaslišanju dne 13. 1. 2005, pa na zaslihanje zaradi lastne neskrbnosti ni prišel oziroma je zamudil. Tožena stranka ima prav, da je bila njegova dolžnost in skrb priti pravočasno na zaslihanje, ne pa da je bila dolžnost tožene stranke, da ga pride iskat v njegovo sobo. Po presoji pritožbenega sodišča namreč določba 7. člena ZUP zajema le dolžnost organov, ki vodijo postopek, da strankam svetujejo glede njihovih pravic in dolžnosti, ne pa da skrbijo za njihovo fizično udeležbo na zaslišanju“.

Tožba je utemeljena.

Tožena stranka je napačno uporabila določbi 1. alinee 2. odstavka 50. člena ZMZ in del prvega stavka 3. odstavka 50. člena ZMZ, ker je uporabila samo jezikovno razlago tega določila oziroma je uporabila razlago, ki je v nasprotju s pravom EU. Vendar, ker so predmetne določbe implementacijske določbe določila 20. člena Direktive Sveta 2005/85/ES z dne 1. 12. 2005 (Uradni list EU, L 326, 13. 12. 2005), (čeprav to niti ni nujno potrebno), sodišče ni prekinilo postopka po 156. členu Ustave in ni zahtevalo presoje skladnosti 1. alinee 2. odstavka 50. člena ZMZ in dela 3. odstavka odstavka 50. člena ZMZ v povezavi z določiloma 56. in 57. člena ZMZ z določilom 3. odstavka 3a. člena Ustave. Po ustaljeni praksi Sodišča EU (SEU) namreč v primeru, če nacionalna pravna norma ni v skladu s pravom EU, sodišče ne prekine postopka zaradi presoje ustavnosti sporne zakonske določbe, ampak sporno zakonsko določbo ignorira in neposredno uporabi jasno in brezpogojno določbo z neposrednim učinkom iz sekundarnega prava EU (sodbi SEU v zadevah 106/77, Simmenthal; C-213/89, Factortame). Obveznost ignorirati nacionalno normo v takih primerih velja tudi za upravne organe (C-118/00, Larys; C-198/01, CIF).

Določba 1. alinee 2. odstavka 50. člena pravi, da se „prošnja šteje za umaknjeno, če se prosilec brez

predhodnega opravičila ne odzove vabilu na osebni razgovor.“ Po določilu 3. odstavka 50. člena ZMZ pa „pristojni organ postopek s sklepom ustavi, če se prošnja šteje za umaknjeno“. Za presojo zakonitosti izpodbijanega akta je bistveno, da tožnik v danih okoliščinah po ZMZ ne more podati zahtevka za uvedbo ponovnega postopka po 56. in 57. členu ZMZ, saj mu je bil izdan sklep o ustavitvi postopka, pri čemer prošnje tožnik ni izrecno umaknil in ni mu bila pravnomočno zavrnjena. Tožena stranka je tudi odločila, da mora prosilec Republiko Slovenijo zapustiti nemudoma po pravnomočnosti sklepa.

Sodišče je prišlo do sklepa, da je izpodbijani akt nezakonit, na podlagi naslednje razlage predpisov:

Iz določbe 20(1)(a) člena Direktive 2005/85/ES, ki ureja implicitni umik prošnje za azil ali odstop od prošnje, ne izhaja, da v primeru, če se prosilec ne udeleži osebnega razgovora in če v razumnem roku ne dokaže, da je bila opustitev posledica okoliščin, na katere ni mogel vplivati, da se postopek „ustavi“ in da organ prosilcu tudi naloži, da mora nemudoma zapustiti državo. V takem primeru po določbi 20(1) člena Direktive št. 2005/85/ES „države zagotovijo, da organ za presojo izda sklep o prekinutvi obravnavanja ali odločbo o zavrnitvi prošnje, ker prosilec ni izkazal upravičenosti do statusa begunca v skladu z Direktivo 2004/83/ES.“ Obe ti dve možnosti odločanja, bodisi da organ izda sklep o prekinutvi postopka, bodisi da odloči o prošnji na podlagi ugotovitev, da prosilec ni izkazal upravičenosti do statusa begunca zaradi njegovega obnašanja in ravnanj v zvezi z neudeležbo na osebnem razgovoru, kar posega v oceno o njegovi neverodostojnosti (v smislu določila 12(6) člena Direktive št. 2005/85/ES), bi namreč bili v funkciji zagotavljanja dostopa stranke do azilnega postopka in varstva načela prepovedi nevračanja (2. odstavek 20(2) člena Direktive št. 2005/85/ES). Izpodbijani sklep o ustavitvi postopka pa ni v tej funkciji, če organ stori tako, kot je storil v konkretnem primeru, ko je takoj in avtomatično, čim se tožnik ni pojavil na osebnem razgovoru, čeprav je bil pravilno vabljen in obveščen o posledicah, če ne pride, izdal sklep o ustavitvi postopka, ne da bi pred tem v razumnih mejah znotraj dejavnosti Azilnega doma preveril, zakaj tožnika ni bilo na osebnem razgovoru. Da se je tožnik zmotil v datumu, kot navaja v tožbi, za sodišče ni neverjetno, čeprav bi tožnik na to malomarnost lahko vplival, pri čemer je treba upoštevati tudi, da je bil v relevantnem času komaj 2 meseca polnoleten. V konkretnem primeru je tudi bistveno, da s tem ravnanjem tožnik ni onemogočil in tudi ni bistveno otežil izvedbe postopka glede na to, da je bil v času osebnega razgovora v neposredni bližini prostora, kjer naj bi se izvedel osebni razgovor. In ravno za namen preprečitve oteževanja izvajanja postopka in za presojo utemeljenosti prošnje za mednarodno zaščito je postavljena določba 20. člena Direktive št. 2005/85/ES in ne za kaznovanje tožnika ali za to, da se prošnja za mednarodno zaščito obravnava na (čim) bolj enostaven ali pospešen način. Vendar pa sodišče pri interpretaciji pojma „prekiniti“ iz 20(1) člena Direktive št. 2005/85/ES ne more izhajati samo iz slovenskega razumevanja pojma „prekiniti“. Pojem „prekiniti“ je namreč treba razlagati v kontekstu prava EU, ne pa v kontekstu nacionalnega prava. Ob tem je treba upoštevati, da je zakonodaja EU sprejeta v več jezikih in da so vse različice enako avtentične. Interpretacija določenega pravnega pravila torej zahteva primerjavo različnih jezikovnih različic (sodba SEU v zadevi 283/81, Cilfit, odst. 18; sodba SES v zadevi C-257/00 z dne 9. 1. 2003 (Givane), odst. 37.), iz česar sledi, da je tem bolje, čim več avtentičnih besedil sekundarnega pravnega vira sodišče primerja. Vendar tudi v primeru, da se različne jezikovne različice pravnega pravila povsem ujemajo med seboj, je potrebno upoštevati, da pravo EU uporablja terminologijo, ki je specifična, zaradi česar pravni koncepti EU pomensko nujno ne sovpadajo s pravom držav članic (sodba SEU v zadevi Cilfit, odst. 19). Iz interpretativne metodologije v sodbi SEU v zadevi Cilfit (odst. 20) izhaja, da mora biti vsaka določba prava EU postavljena v kontekst in mora biti interpretirana v povezavi z določbami prava EU kot celote, z upoštevanjem njenih ciljev, evolutivne razlage in časa, ko mora biti predmetno pravilo uporabljeno. Upravno sodišče namreč ugotavlja, da se pojem „prekinitev“ postopka v smislu Zakona o splošnem upravnem postopku (ZUP, Uradni list RS, št. 80/99 z nadaljnjimi spremembami in dopolnitvami) ne ujema v popolnosti z odgovarjajočimi pojmi v drugih jezikovnih različicah Direktive št. 2005/85/ES. V angleščini je namreč uporabljen izraz „a decision to discontinue“, v francoščini „la décision de clore“ in v italijanščini „la decisione di sospendere“. To pa so pojmi, ki so gledano izolirano od ostalih določb Direktive št. 2005/85/ES bistveno bližje pojmu „zaključiti“ („končati“), kot pa pojmu „prekiniti“ v smislu ZUP. Vendar pa namenska in sistematična razlaga brez dvoma vodi k sklepu, da iz določb 32(5) in (6) člena Direktive št. 2005/85/ES izhaja, da „končanje“ oziroma

„zaključek „ postopka iz francoske, angleške in italijanske različice Direktive št. 2005/85/ES pomeni, da se ti postopki lahko ponovno odprejo in nadaljujejo v določenih okoliščinah. To pa pomeni, da pojem „ustaviti“ iz 3. odstavka 50. člena, čeprav ni skladen s slovensko različico 20(1) člena Direktive št. 2005/85/ES – gledano samo z vidika določila 20(1) člena Direktive št. 2005/85/ES – še ni nesprejemljivo napačen. Očitno pa problem neskladnosti ZMZ z Direktivo št. 2005/85/ES nastopi šele, ko se slovenska ureditev po ZMZ presoja še z vidika določila 20(2) člena Direktive št. 2005/85/ES. To določilo pa pravi, „da države članice zagotovijo, da sme prosilec, ki se ponovno javi pristojnemu organu po izdaji sklepa o prekinitvi iz odstavka 1 tega člena, zahtevati ponovno odprtje njegovega primera, razen če se prošnja obravnava v skladu s členoma 32. in 34.“ Določili členov 32. in 34. Direktive št. 2005/85/ES pa urejata „naknadno prošnjo“, ki je v ZMZ urejena v 56. in 57. členu. Na tej točki se torej razkrije temeljno neskladje ZMZ z sekundarnim pravom EU, kajti tožnik, ki ni izrecno umaknil prošnje niti mu ta ni bila pravnomočno zavrnjena, ne more vložiti ponovne prošnje oziroma ustavljen postopek o odločanju o prošnji za mednarodno zaščito se po ZMZ ne more ponovno odpreti, kot to omogoča Direktiva št. 2005/85/ES v 32. in 33. členu v zvezi z 20(2) členom Direktive št. 2005/85/ES. Tožnik je sicer zavarovan z vidika načela nevračanja (3. odstavek 20(2) člena Direktive št. 2005/85/ES) po Zakonu o tujcih (ZTuj-1, Uradni list RS, št. 61/1999 z nadaljnjimi spremembami in dopolnitvami, člen 51), ne pa z vidika dostopa do postopka obravnavanja prošnje za mednarodno zaščito in z vidika varstva pravice do azila (in učinkovitega sodnega varstva te pravice po 47. členu Listine EU o temeljnih pravicah, Listina, Uradni list EU, C 83/389, 30. 3. 2010 oziroma pravice do učinkovitega sodnega varstva iz 23. člena Ustave). S tem sodišče prehaja na obrazložitev nezakonitosti izpodbijanega akta z vidika primarnega prava EU.

Nezakonitost izpodbijanega akta namreč ni vezana samo na sekundarno pravo EU, ampak tudi na primarno pravo EU. Pravica do azila je namreč temeljna človekova pravica (18. člen Listine). Temeljno človekovo pravico pa je dopustno omejiti samo v skladu z načelom sorazmernosti. Poseg je sicer v konkretnem primeru predpisan z zakonom (3. odstavek 50. člena ZMZ v zvezi z pogoji za vložitev ponovne prošnje po 56. in 57. členu ZMZ), vendar pa ta poseg ne spoštuje bistvene vsebine te pravice, kajti tožena stranka je sporno zakonsko določbo uporabila na tak način, da tožniku ni ostalo na razpolago nobeno drugo učinkovito sredstvo, s katerim bi tožnik imel dostop do vsebinske obravnave njegove prošnje, čeprav je v prošnji navajal takšne okoliščine preganjanja zaradi njegovega političnega prepričanja, ki niso že na prvi pogled oziroma očitno neutemeljene; nadalje sporna zakonska omejitev pravice do azila niti ni potrebna in dejansko ne ustreza ciljem splošnega interesa, ki jih priznava Unija, saj omejitev ni potrebna zaradi zaščite kakšnih pravic drugih oseb ali zaradi učinkovitega vodenja postopka, ki pa mora biti uravnotežen cilj s ciljem kakovostnega upravnega odločanja. Obravnavani poseg v pravico do azila torej tudi ni v skladu z določbo (52)(1) člena v zvezi z 18. členom Listine. Ker je izpodbijani akt že s tega vidika nezakonit, tožena stranka pa je skladno z določbo 3. odstavka 50. člena ZMZ drugi stavek tega določila v drugi točki izreka vezala na odločitev v prvi točki izreka, sodišču ni bilo treba posebej obravnavati nezakonitosti izpodbijanega akta tudi v delu iz druge točke izreka. Ker je prva točka izreka nezakonita in jo je treba odpraviti, to isto velja tudi za drugo točko izreka izpodbijanega sklepa; zato tudi niso podani pogoji za prekinitve postopka iz 156. člena Ustave glede določbe drugega stavka 3. odstavka 50. člena ZMZ, saj te določbe za presojo utemeljenosti tožbe ni bilo potrebno posebej uporabiti (in interpretirati); primarni namen sojenja v upravnem sporu pa je razrešitev spora, ne pa mimo tega izboljševati ali popravljati zakonodajo.

Sklicevanje tožene stranke v odgovoru na tožbo na sodbo Vrhovnega sodišča v zadevi I Up 403/2005-3 z dne 6. 4. 2005 ni utemeljeno, kajti Vrhovno sodišče je navedeno sodbo izdalo dne 6. 4. 2005, kar pa je časovno pred sprejemom in uveljavitvijo Direktive št. 2005/85/ES in pred uveljavitvijo Listine v primarnem pravu EU, ki je temeljna podlaga za ugotovitev nezakonitosti izpodbijanega akta.

Na tej podlagi je sodišče tožbi ugodilo, izpodbijani akt odpravilo in zadevo vrnilo toženi stranki v ponoven postopek (2., 3. in 4. točka 1. odstavka 64. člena ZUS-1). Tožena stranka mora izdati nov upravni akt v 30 dneh od prejema sodbe, pri tem pa je vezana na pravna stališča sodišča, ki zadevajo postopek in materialno

pravo.

Datum zadnje spremembe: 02.03.2012